

Инстаграм Пепељуга

Живела једном једна девојка по имену Сара. Имала је осамнаест година, била је веома лепа, зелених очију и риђе косе, весела и дружељубива. Остала је рано без мајке и живела је са оцем, маћехом Кларом и њеним кћерима близнакињама Луном и Леном. Клара и њене ћерке су биле љубоморне на Анину лепоту и на то што је увек била добро расположена.

Нису имали довољно пара да све девојке буду лепо обучене, али је маћеха више бринула о својим ћеркама и њима куповала нове ствари. Сарин отац је био благе нарави, избегавао је свађе са женом и говорио Сари да може да носи и половну одећу и да то није ништа страшно.

Сара је била вредна и није јој било тешко да ради кућне послове, које јој је маћеха стално проналазила. Научила је да шије и умела је да себи направи модерне дивне хаљине, а свима је говорила како их је купила у радњама половне одеће, због тога су је у кући често звали Пепељуга. Ишла је у четврти разред средње школе, била је одличан ђак и размишљала о факултету. Волела је да се шета и фотографише различите пределе и да о њима напише неколико реченица. Фотографије и видео прилоге о разним деловима града, више и мање познатима, постављала је на Инстаграм.

Луна и Лена су биле годину дана старије од Саре и једино их је занимало шта ће обући и какву ће фризуру направити. Обе су завршиле фризерску школу и радиле су у мајчином салону лепоте у коме се она бавила козметичким третманима. Сликале су се по цео дан и објављивале слике на Инстаграму да би показале како су се дотерале. Њихова мајка се бринула само да оне лепо изгледају и да пронађу богате момке. Близнакиње су биле заљубљене у истог дечка, Алексу, власника чувеног телевизијског канала „Звезда“. Најзначајнији дан у години је за њих био пролећни бал који је Алекса организовао последње две године. Биле су на оба, али их он није приметио, мислиле су да је трећи, који се ближио, прилика да привуку његову пажњу. Ове године се одржавало и такмичење. Млади људи су позвани да постављају фотографије на тему „Лепота и природа“ на Инстаграму. Ко буде имао највише позитивних коментара и лајкова за колаж, групу фотографија, добиће новчану награду, управо на балу.

- Ове године ћу и ја ићи на бал. Прошле године сам пратила уживо на Инстаграму.

- Зашто би ти ишла? Па тамо ничег што би тебе интересовало. Али, Луна и Лена ће бити звезде ове године – рекла је Клара.

- Ићу ћу, сигурно, направићу најбоље фотографије. Могла бих да упишем факултет и да не бринем да ли ће ме неко издржавати – размишљала је Сара.

- Ја ћу сликати тебе, ти ћеш мене и имаћемо најбоље фотографије – говорила је Лена Луна.

- Добро, мада ћу ја направити много селфија да будем сигурна да ћу бити најлепша – додала је Луна.

Десетак дана трајала је сниматељска грозница, сви су правили фотографије, девојке су се улепшавале, дотеривале и шминкале, младићи су тренирали још више да покажу моћне бицепсе. Тек по неко је снимео и природу око себе. Сара је обишла своја омиљена места у граду и ван њега, устајала рано да дочека свитање и остајала касно поподне да ухвати сумрак. У тим тренуцима је направила и неколико селфија сећајући се Луниних речи како је најбоље да направиш сам своје фотографије. Једног јутра је пред вратима чекао отац.

- Већ неколико дана идеш негде овако рано. Хтео сам да проверим да ли је све у реду.

- Јесте, снимам свитања. Данас идем у Бајфордову шуму.

- Могу ли ја са тобом? – питао је отац.

- Можеш.

Сара је испричала оцу све о такмичењу.

- Можда бих и ја могао да направим неку слику? - шалио се.

- Наравно, пробај, што да не.

Док је Сара снимала поред потока, њен отац је направио неколико фотографија на којима се видело колико је посвећена снимању. Присетио се дана када је био млад и бавио се фотографијом. Напустио је свој хоби и почео да ради у фабрици да би издржавао породицу. Током година је заборавио колико је волео да снима пределе. Сетио се и како је Сару, када је била мала, научио да користи фото-апарат.

- Надам се да ће јој све то знање помоћи да направи победничке фотографије – мислио је.

- Послао сам неколико снимака, ако ти се свиде, постави и њих – рекао јој Сари.

Сара је направила колаж са неколико својих и две очеве фотографије. Добила је много лајкова и једва је чекала да се такмичење заврши. Онда је стигло обавештење о избору победника. То је била она, имала је највише пратилаца, највише позитивних коментара и лајкова. Била је пресрећна.

Луна и Лена су се чудиле како је Сара могла да победи:

- Како је то могуће? На њеним фотографијама се види дрвеће или једна обична девојка која гледа у дрвеће – питала се Лена.

- Види како смо ми лепе, дивне фризури, шминка још боља. Ово је неправда - додала је Луна.

Но, припремале су се за бал, решене да буду најлепше и да се приближе Алекси. Сара је сашила дивну љубичасту хаљину и пустила је косу коју је иначе подизала шналама - изгледала је као права принцеза.

На балу су сви били одушевљени њеном природном лепотом и добротом којом је зрачила.

- Сада сам потпуно уверен да је награда дошла у праве руке – рекао је Алекса док јој је додељивао награду.

Њих двоје су провели цело вече заједно, плесали су, причали, уживали. Лану и Луну, као и многе друге девојке, Алекса није ни приметио поред Саре. Тако је започело њихово дружење.

Пепељуга у 21. веку

Једног сунчаног дана девојка по имену Петра, дуге плаве косе и блиставих плавих очију, седела је за столом. Имала је 18 година, била је веома интелигентна и добра. Њени родитељи су дуго били разведени, а мајка је живела у другој држави, далеко од њих, више је се није ни сећала. Док је Петра доручковала, ушао је њен отац и саопштио јој да је упознао једну жену и да ће она доћи код њих поподне. Петри се то није баш свидело, али је желела да њен отац буде срећан, па је ћутала.

Када је отац увео своју пријатељицу Мелису, била је у шоку, јер је та жена довела и своју ћерку Ању, истих година као и Петра. Отац је рекао да девојке иду у њену собу да се упознају. Већ након неколико минута, било јој је јасно да је Ања размажена и безобразна, хтела је да узме Петрину мајицу која јој се допала и да је обуче и да користи њену шминку.

Отац и Мелиса су након неког времена позвали девојке у дневну собу.

- Децо, имамо нешто важно да вам саопштимо - рекла је Мелиса.

- Договорили смо се да ће од данас Мелиса и Ања живети у овој кући - додао је отац.

Прошло је неколико недеља, а Петри се чинило као да је протекла деценија. Две нове жене у њеном животу јој се уопште нису свиделе. Осећала се као да је у ноћној мори. Ања се уписала у њену школу и хтела је да придобије све њене другарице за себе. У очевом присуству Ања и Мелиса су биле fine, али кад би остале саме, Мелиса се понашала према њој као да је Пепељуга, док је својој ћерки испуњавала све жеље као некој принцези. Терала је Петру да чисти кућу, пере и пегла сву одећу

Једног дана је на телевизији најављен концерт њене омиљене групе „Пакс“.

- Тата, могу ли да идем на концерт?

- Не, бака долази овог викенда. Болесна је и мораш остати код куће да је чуваш. Ја радим, а Мелиса и Ања иду на концерт, то смо се већ договорили.

Петра је била веома тужна због концерта, али волела је баку и радовала се што ће бити са њом. Када су сви отишли из куће, испричала је баки шта се све дешава у кући.

- Да ли желиш да идеш на концерт? – одједном је упитала бака.

- Желим, али ко ће бринути о теби?

- Не брине, душо, ја сам дошла да помогнем теби. Здрава сам и све је у реду са мном.

- Па, могла би да одем. Али, Ања је узела моју омиљену мајицу и јакну. Шта ћу да обучем?

- Да ли идеш некад у подрум ове куће?

- Идем, зашто?

- Иза полице са теглама су тајна врата. И твој отац је заборавио на њих, пошто их је твоја мајка направила, као и просторију иза њих. Тамо нико не улази већ годинама. Само ја одем једном годишње да очистим и изветрим ствари које су тамо остављене. Иди тамо и наћи ћеш, сигурно, нешто за ову прилику.

Петра је отишла у подрум, померила полицу и пронашла тајну просторију. У њој су били два ормара и једна комода. А у њима дивна одећа и обућа. Пронашла је кул мајицу и још лепшу јакну, све је затворила и вратила се код баке.

- Чије су то ствари?

- Твоја мајка је све то сложила кад је решила да оде. Знала је да се неће враћати и хтела је да остави нешто по чему ћеш је се сећати, јер твој отац није дозвољавао да те виђа. То су њене најлепше ствари које је носила кад је била млада. А пошто се бави модом, знала је да ће то увек бити модерна гардероба.

Петра се спремила и отишла на концерт. Њени су другови већ били унутра, она је стигла кад је већ почела свирка. Са њом је ушао један младић који је такође каснио. Почели су да причају, сетила се да га зна из школе, био је две године старији и сад је већ био на факултету. Онда је музика била тако гласна да више нису чули једно друго. Уживали су у концерту. Кад се концерт завршио, много људи је нагрнуло на врата, па су се Петра и њен познаник померили до зида да пропусте гужву. У једном тренутку Петра је угледала Мелису како јој се приближава. Није хтела да са њом разговара и решила је да што пре изађе.

- Морам да идем. Ђао!

- Како се зовеш? Како да те пронађем? - питао је младић док је одлазила.

У гурању јој је испао телефон из руке и младић га је брзо подигао. Но, Петре више није било на видику. Младић је решио да је пронађе. Знао је у коју школу иде и имао је њене фотографије у телефону. Скинуо је неколико и поставио их на друштвене мреже. Појавило се име – Петра. Онда је лако сазнао у ком је одељењу и кад је у школи.

У понедељак је био испред школе и чекао је.

- Здраво, ја сам Петар. Донео сам твој телефон.

- Хвала. Ја сам Петра. Драго ми што си дошао.

Кад се завршила школска година, Петра се преселила код баке. Понела је из куће и све мајчине ствари, али никоме није одала подрумску тајну.

Са оцем се ретко виђала.

Почела је да се дописује са мајком и да се са њом виђа на гугл миту.

Дружила се са Петром и ускоро се уписала на исти факултет на ком је он.

Ива Нешић V₁

Пепељуга у 21. веку

У једној далекој земљи, у необичном малом граду, живео је брачни пар са ћерком по имену Ана. Били су богати. Анина мајка Тања се разболела и умрла кад је Ана имала шеснаест година. Следеће године њен отац Драган се поново оженио једном младом женом Јасмином. Ана је чула од својих рођака да је она веома зла и да се бави враџбинама и да вероватно не воли њеног оца, само жели новац. Сви су саветовали Ану да се пази и да не показује да јој се Јасмина не свиђа.

Нова жена је одвојила мужа од рођака причом да су нељубазни према њој и више им нико није долазио у кућу. Анин тата се потпуно предао послу и преко дана никада није био код куће. Подла жена је терала Ану да ради све кућне послове док је она ишла у провод.

Једног дана отац је дошао кући раније са посла и затекао Ану како распрема кухињу после ручка. Јасмина је била у куповини нових хаљина. Ана је испричала како се маћеха ружно понаша према њој и отац је рекао да ће то решити.

Увече је отац разговарао са женом и након тога му је позлило. Ана је ушла у кухињу и видела како маћеха брзо склања чашу са стола и пере је. Отац је седео у столици пресавијен и са главом на столу. Ана је позвала хитну помоћ. Лекари су јој рекли да је имао јак срчани удар и да су мале шансе да преживи. Он је умро три дана касније.

Ана је стално мислила на чашу коју је маћеха прала и помислила је да га је, вероватно, отровала, али није смела никоме да прича о томе. Маћеха је после тога све више времена проводила ван куће. Ана је сређивала кућу и учила. Највећа утеха јој је била музичка школа коју је похађала већ десет година. Свирала је гитару, али је желела да постане певачица и ишла на додатне часове. Кад је отац умро, маћеха није желела да плаћа те часове. Ана се сетила кутије коју јој је мајка показала пред смрт. У њој су биле драгоцености и нешто новца.

- Ово је за тебе, за тешка времена. Само ти знаш за њу и место где стоји.

Кутија је лежала у тајној фиоци на дну ормана. Новцем из ње плаћала је часове. После часова је журила кући да је маћеха не би испитивала где иде. Пријатеље није имала, јер нико није могао да дође код ње, нити је она смела да посећује другарице.

Једног јутра је чула птицу како дивно пева на дрвету испред њеног прозора. Отворила је прозор и птица је слетела на симс. Онда се из једне рупе у стаблу појавила веверица. Зачуло се мјаукање и на трави испред куће. Ана је видела мачка како се шета. Те животиње су постале Анини пријатељи. Она је седела у дворишту и животиње су долазиле до ње. Нису се плашиле и Ани се чинило да разумеју њену тугу и усамљеност и сваку реч коју је изговорила пред њима. Кад је певала, оне су је слушале, а птица као да је певушила са њом. За осамнаести рођендан направила је себи колач и ставила свећу. Пошла је у собу и видела да је мачак прати. Отворила је прозор да уђу птица и веверица. Затворила је очи и дунула свећу. Кад је отворила очи, угледала је невероватан приказ. Уместо животиња пред њом су били људи. Мачак је постао крупан момак, риђе косе и зелених очију.

- Не бој се. Ја сам Алек, а ово су моје сестре Маја и Весна – рекао је момак.

Маја је била плавокоса и плавоока девојчица нежног гласа као птичица, а Весна, девојка Аниних година, имала је кратку црну косу и тамне очи.

Ана се није уплашила, као да је све то што се десило било сасвим нормално.

- Како сте то урадили?

- Нисмо ми, ти си урадила.

- Како?

Пријатељи су јој испричали бајковиту причу. Њихова и Анина мајка су биле најбоље другарице. Оне су вилинска бића која живе на Земљи, али у некој димензији која за људе није видљива. Понекад одлуче да приме људски облик и живе са људима. Оне су то урадиле. Њихова мајка Сара се удала за Милана и умрла у људском облику када је Маја имала десет година. Две године касније се Милан оженио Јасмином и убрзо мистериозно умро. Јасмина је, такође, дошла из вилинског света за Саром и Тањом. Била је повређена што је нису прихватиле у своје друштво и решила је да им се освети. Утицала је и на то што су умрле као младе жене. Кад је Милан умро, његову децу је претворила у животиње и свима рекла да су отишли код рођака у Америку.

Сара и Тања су успеле да тај чин ублаже пророчанством да ће им се вратити тела када неко људско биће покаже да су му они прави пријатељи. Анино пријатељство је то учинило. Све то им је мајка испричала након Јасминог бацања чини, када се накратко појавила пред њима тако да могу да је виде.

Оно што деца нису знали је да су их виле довеле до куће у којој је Ана живела. Но, ту нису могли да остану. Једино што су могли је да оду до своје старе куће коју им је отац оставио. То је било огромно здање налик на замак у центру града.

Месец дана касније појавила се вест да је стари замак продат и да се у њега уселила нека богата породица. Нови власник је најавио да ће се одржати концерт у дворишту замка као завршни део летњег музичког фестивала. Те вечери ће се одржати такмичење младих певача који још нису нигде наступали.

Јасмина је помислила да је време да се врати у замак и да га овај пут добије за себе. Учинио је да изгледа што млађе и пријавила се за такмичење. Међу такмичарима су биле и Ана и Маја. Сви кандидати су снимали кратки видео прилог о свом животу да би се представили публици пре наступа.

Фестивал је био веома посећен. Било је посетилаца из свих крајева државе и сви су жељно ишчекивали последње вече да упознају нове певачке звезде. Када је Јасмина видела Ану међу такмичарима, почела је да виче:

- Ана, шта ти радиш овде? Ко ти је допустио да певаш?

Потрчала је према њој, али су је два момка из обезбеђења брзо склонили и одвели у једну собу где је чекала свој наступ. Била је веома љута, викала је, ударала и бацала ствари по соби.

- Како сам заборавила на ту балавицу? Како је смела да дође овамо? – понављала је.

Онда се сетила зашто је дошла на фестивал.

- Морам да будем лепа и да певам најбоље од свих. Моје певање ће зачарати Алека.

Врата су се отворила и нека девојка је позвала да се спреми за наступ. Јасмина је трчала до позорнице. Тамо је публика већ гледала филмић о њој. Била је пренеражена. Уместо онога што је снимано два дана раније, на платну су приказиване сцене убиства – она како убија два мужа.

- Не, не, то није истина. Неко је све то монтирао.

Поред ње су се нашла два полицајца и у следећем тренутку на рукама су јој биле лисице и седела је у полицијском аутомобилу.

Појавио се Алек и објаснио да су снимци дошли поштом и да не зна ко их је снимио, али да је било важно да их сви виде и знају какво је зло живело у њиховом граду.

Фестивал је настављен, Ана је освојила награду као најбоља млада певачица.

Неколико дана касније полиција је објавила да је Јасмина на потпуно необјашњив начин нестала из затвора и да су камере забележиле како њено тело брзо постаје прозирно и губи се потпуно након два минута.

Алек је позвао Ану да се преселила у замак и сада живе заједно.

Њихове мајке које нису могле да спрече Јасминине чини, поставиле су камере на којима су забележена убиства. То што се десило на фестивалу, ослабило је вилинске чини Јасмине, те су Сања и Тања могле да је склоне из живота људи. Оне су повратиле своје моћи, а тиме су пренеле и део моћи на своју децу која су сада могла да их виде.

Саша Митровић V₁